

Charlotte
Habersack

MÅ
IKKE
ÅBNES

SLIMET!

BOLDEN

GRATIS LÆSEPRØVE

Modtager

TIL INGEN!
HVOR DEBERET
GRC

Adresse
VED I
Postnu

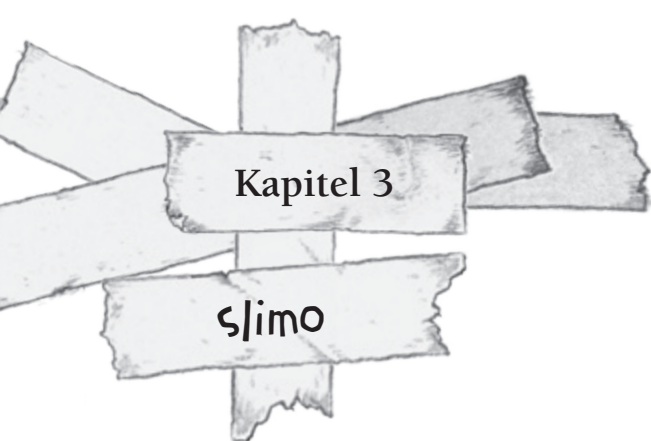
Nemo modtager en mystisk pakke,
hvor der med store bogstaver står:
MÅ IKKE ÅBNES. Og Nemo ...
ja, han åbner selvfølgelig pakken.

Denne gang er der noget slimet i pakken.
Måske en nuttet snegl? Nej, slet ikke ...
Nemo, Frede og Oda bliver i stedet babysitter
for en neongrøn, pruttende slimklat, der med
lynets hast hæver som en blævrende bolledej.
Legetøjet skal hurtigst muligt retur til sin ejer!
Men det bliver måske ikke så nem en opgave ...
Og vil man overhovedet returnere en slimklat,
hvis den viser sig at være et vidundermiddel,
man kan tjene penge på?

BOLDEN

Nemo bøjede sig over den rygende kasse. Nede i kassen lå en neongrøn slimklat, der mest af alt mindede om et forvokset Hubba Bubba-tyggegummi. Men det lugtede ikke af tyggegummi ... Snarere af viskelæder og kattepis.

Oda rynkede på næsen. "Hvad i alverden er det?"

"Det er i hvert fald ikke en plyssnegl," sagde Frede tilfreds. "Det ligner mere en vandmand. Vidste I, at vandmænd er hvirvelløse ..."

"Nej!" afbrød Nemo ham. "Kan I ikke se, hvad det er? Det er da *Slimo Superslim*. Man kan købe den i Leonharts Legetøj. I plastikbøtter. Jeg har selv haft en.

Man kan lade slimen glide gennem fingrene, og den prutter, når man ælter den.”

I samme øjeblik slog slimklatten en ordentlig prut, som om den ville vise, at Nemo havde ret.

“Føj, hvor ulækkert!” Oda rynkede på næsen.

“Nå, kan du lide den søde, lille snegl?” drillede Frede.

“Heldigvis ser den ikke ud til at være levende,” sagde Nemo.

Oda tog en lineal fra skrivebordet og prikkede til den grønne, blævrende masse. I det samme åbnede den et udstående øje og stirrede på hende.

”Uf!” gispede Oda.

“Moar!” lød det fra slimklattens mund, der var slap som en gammel bukseelastik. To små arme voksede ud af den blævrende masse og rakte ud efter Oda. ”Slimo elsker moar!”

“Hvad!” Oda veg tilbage og rystede energisk på hovedet. “Nej, nej! Jeg er ikke din mor!”

Prustende mavede slimklatten sig ud af kassen og rullede over mod Oda. Nemo lagde mærke til, at den

havde en sort plet på brystet, ligesom yetien havde haft.

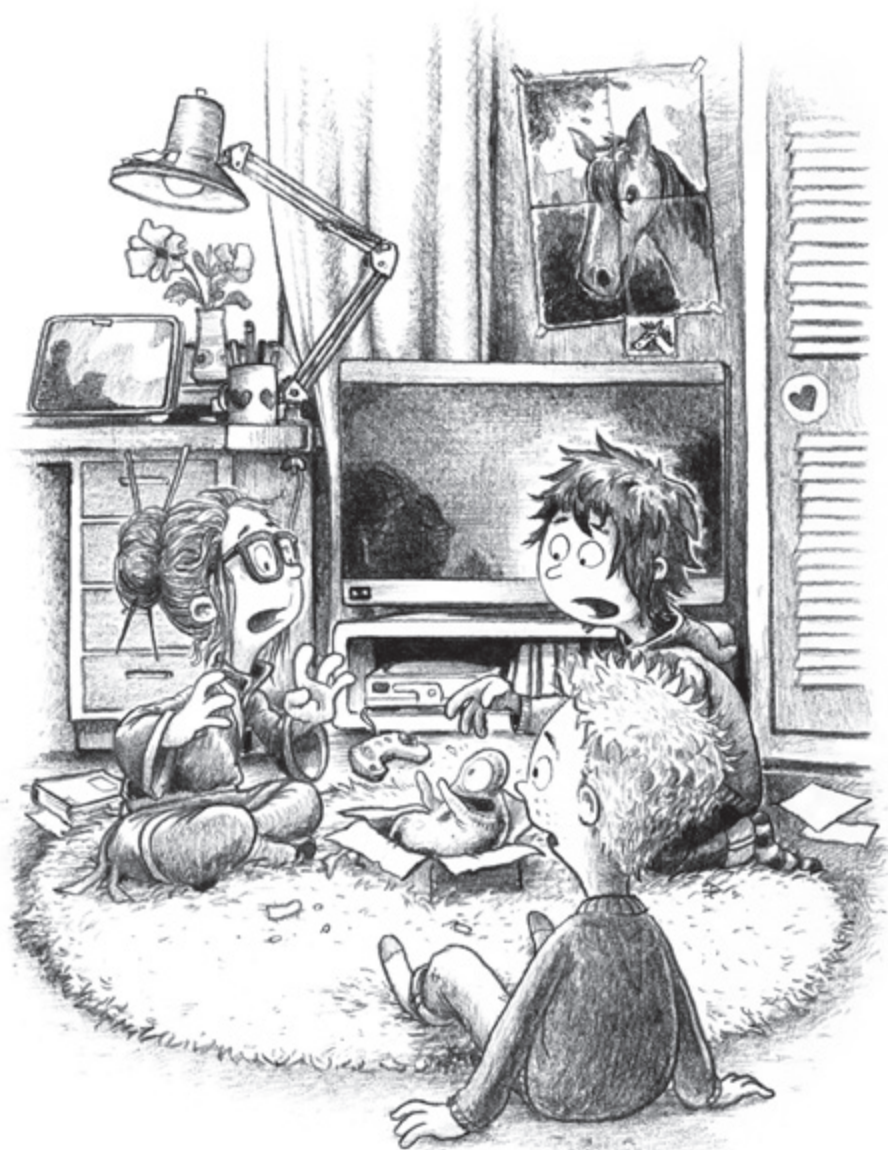
“Få den væk fra mig!” hvinede Oda og gik baglæns hen til skrivebordet.

“Moar! Hvor slimer du hen?” Slimo forsøgte at følge efter hende.

Her var en perfekt mulighed for at spille helt, tænkte Nemo og stillede sig beskyttende foran Oda. I det samme ramte noget vinduet, og han vendte sig forskrækket om. Store, slimede dråber klaskede mod ruden.

“Der kan I se!” sagde Frede. “Nu har vi balladen. Det begynder at regne. Men mig er der jo ingen, der vil høre på!”

Nemo så på den våde rude. Det havde han helt glemt at tænke på. Vejret ændrede sig – præcis som med yetien. Dengang var det begyndt at sne, da de åbnede kassen. I to dage havde en voldsom snestorm hærget byen, indtil det lykkedes Nemo og hans to venner at forene plysdyret med sin ejer, den lille Theodor.

“Hvad så?” Nemo forsøgte at lade som ingenting.
“En smule regn er da ikke så slemt.”

“Hvis man holder havefest, er det ...” Oda pegede ned i haven, hvor der var vildt postyr. Gæsterne hvinede, holdt puder og bakker op over hovedet og flygtede ind i huset. I det samme hørte de skridt uden for værelset.

“Kom, vi må gemme ham!” Nemo greb kassen, men før han kunne nå at skjule Slimo, åbnede Odas mor døren.

“Vil I ikke være søde at hjælpe til, unger? Det er pludselig begyndt at regne. Og så lige præcis nu, hvor Bobby Skinner er kommet! Regnen ødelægger hele festen. Jeg finder nogle håndklæder, så folk kan tørre sig. Vil I bære tingene fra haven ind i stuen sammen med Bernadette?” Odas mor lukkede døren uden at vente på svar.

“Pyha! Hun opdagede ikke noget!” Nemo åndede lettet op og kiggede på slimklumpen, der sad med numsen godt plantet i gulvtæppet og gloede på dem med sit ene, udstående øje.

“Vi må have Slimo væk herfra!” sagde Frede.

“Papirkurven,” Oda pegede hen under skrivebordet.

Nemo snuppede to blade fra Odas skrivebord og skovlede slimklatten op i papirkurven. I det samme gik døren op igen, og Odas mor stak hovedet ind.

“Vi kommer nu!” Oda stillede sig foran skrivebordet for at skjule, hvad de var i gang med.

“Ææh ...” Odas mor rynkede øjenbrynene. “Jeg synes, jeg så noget meget mærkeligt lige før.”

“Hvad skulle det være?” spurgte Nemo uskyldigt og sparkede diskret papirkurven ind under skrivebordet.

“Åh, ikke noget.” Odas mor rystede forvirret på hovedet. “Det er nok bare det her vejr, der får mig til at se syner.”

Kapitel 4

En slimet havefest

Der var totalt kaos, da de kom nedenunder. Regnen havde ødelagt frisurer og makeup og efterladt slimede spor på sommerkjolerne. Odas mor begyndte at løbe rundt og fordele håndklæder mellem gæsterne, mens hendes far føjede muntre regnvejrssange til playlisten, så feststemningen ikke døde helt.

“Han er bare så pinlig!” Oda himlede med øjnene, da hendes far steppede hen over gulvet til *I’m singing in the rain*. Men det virkede. Gæsterne morede sig over hans kiksede dansetrin, og snart var stemningen lige så god, som den havde været ude i haven.

“Urtig! Hjælp mig med den byffet!” Bernadette

vinkede Nemo, Oda og Frede ud på terrassen. I det øjeblik de trådte udenfor, ramte regnen deres ansigter. Den plaskede på bordene, lavede bølgegang i poolen og fik papirlamperne i træerne til at gå i opløsning. Regndråberne efterlod et slimet spor på alt, de ramte. Nemo smed et viskestykke hen over et fad med vandbakkelse og bar det ind i huset.

“Som om vi ikke har andet at lave ...” mukkede Frede, der fulgte efter Nemo med en stor kande lemonade. “Jeg skulle have været hjemme for lang tid siden. Alberte flår hovedet af mig, når hun opdager, at hendes cykel er væk. Hun vil garanteret hen til torvet!”

“Da ikke i det her regnvejr.” Oda balancerede en bakke med pindemadder ind i huset.

“Frédéric! ‘Urtig!’ Bernadette tog kanden ud af Fredes hånd og skænkede op til gæsterne. Nemo så sig om efter et sted at sætte vandbakkelse, da Odas mor og en ældre herre kom hen til dem.

“Oda, det er Bobby Skinner. Instruktøren til *Mit tunge hjerte* og *Poulas økse*.”

“Hej.” Oda hilste artigt på filminstruktøren.

“Mor har set alle dine film. Du er hendes yndlingsinstruktør.”

Den blonde skuespillerinde, der stod i nærheden, fnisede, og Bobby Skinner strøg sig over sit grå skæg. “Tusind tak! Og jeg er din mors største fan. Vi må snart lave noget sammen igen!”

“Det ville være skønt!” Odas mors kinder blussede.

“Der mangler bare et godt manuskript.” Bobby Skinner kiggede rundt i stuen, som om han ville gå videre.

Frede stod også og trippede. Han syntes, samtalen havde varet længe nok.

“Skal du snart i gang med en ny film?” spurgte Oda.

“Ja!” svarede den blonde skuespillerinde for ham. “Bobby har lige fortalt mig om den. En fed historie! Megadramatisk!”

Instruktøren sendte hende et advarende blik, men hun fortsatte: “Historien handler om en mor til tre børn, som forlader sin voldelige ægtemand i nattens mulm og mørke og begynder helt forfra.” Hun fnisede, som om det var virkelig morsomt.

“Kunne det ikke være en rolle for mig?” spurgte Odas mor modigt.

“Nej.” Bobby Skinner vippede nervøst på fodsålerne. “Jeg er ked af at sige det, men du er for gammel til den rolle.”

“For gammel?” Odas mor rynkede panden. “Det forstår jeg ikke ... sagde du ikke, at kvinden var mor til tre børn? Så er hun vel omkring de fyrre?”

“I princippet har du ret.” Instruktøren nippede forlegent til sin drink. “Men du ved, hvordan det er: De trediveårige spiller dem på fyrre, og de fyrreårige spiller dem på halvtreds.”

Odas mor blev bleg.

“Vær nu ikke fornærmet.” Bobby Skinner lagde medfølelse en hånd på hendes skulder. “Du ved, at jeg synes, du er den bedste, og jeg vil så gerne bruge dig. Men sådan er filmbranchen. Det er jo ikke mig, der laver reglerne.”

“Desuden har han lovet mig rollen!” kvidrede den blonde skuespillerinde. Odas mor blev bleg.

“Ikke nu, søde!” hvæsedes Bobby Skinner og skyndte

sig at tale om noget andet. "Er der flere pindemadder med laks?"

"I køkkenet," sagde Odas mor med svag stemme og lod sig synke ned i sofaen. Oda satte sig ved siden af hende og strøg hende over hånden.

Frede hostede utålmodigt.

"I det mindste stilner regnen af," sagde Odas mor tappert.

Nemo så forskrækket ud ad vinduet. Var det holdt op med at regne? Hvordan kunne det være? Det burde da blive ved med at øse ned, indtil Slimo igen var hos sin ejer. Sådan havde det jo været med yetien.

Han stillede fadet med vandbakkelser fra sig.

"Kom med!" hviskede han til de andre. "Der er noget galt!"